

Ο ΜΑΒΙΛΗΣ ΚΙ ΑΛΛΟΙ ΚΕΡΚΥΡΑΙΟΙ ΛΟΓΙΟΙ ΜΕ ΤΟΝ κ. ΠΑΛΛΗ

[Ἡ φωτογραφία ἔγινε τὸν Ἀπρίλη τοῦ 1905 στὴν Κορακιάνα τῆς Κέρκυρας ὅταν εἶχε πάει ὁ κ. Πάλλης ἐκεῖ, καὶ πρωτοτυπώθηκε στὸν ἀριθ. 147 τοῦ «Νουμά».

Ὁ Μαβίλης εἶνε πάνου ἀπὸ τὸν κ. Πάλλη, ἀνάμεσα στὸν κ. Κεφαλληνὸ καὶ στοὺς κ. κ. Δεσύλα (ζουγράφος) καὶ Κ. Θεοτόκη].

ΣΟΝΕΤΑ

Α' ΣΕΙΡΑ

(Τυπωμένα στὴν «Τέχνη» 1898—1899 καὶ ξανατυπωμένα στὸ «Νουμά» χρονιά θ'. 1911, σελ. 87).

ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΣ

Ὁ κόσμος εἶναι πλανερὸ μαγνάδι
Κεντισμένο μὲ ρόδα καὶ μὲ βάρια
Μὲ ἥλιους καὶ μ' ἄστρα ποῦ τὸ ἀπλόν' ἦ Maya
Ἀπάνου στῆς ἀλήθειας τὸ σκοτάδι.
Σ' ἀγαπούσαμε τόσο ἔρμος ρημαδί
Γιατὶ στὴ μέση ἀπ' τῆς ζωῆς τὰ μάγια
Στὴν ψυχὴ μας φανέρονες τὴν ἅγια
Τοῦ θανάτου θωριά, τὸν κρύον Ἄδη,
Τὸ τίποτε, καὶ ἀνήξερα στὰ βάθια
Τοῦ εἶναι μας ἐξύπναες μιὰ λαχτάρα

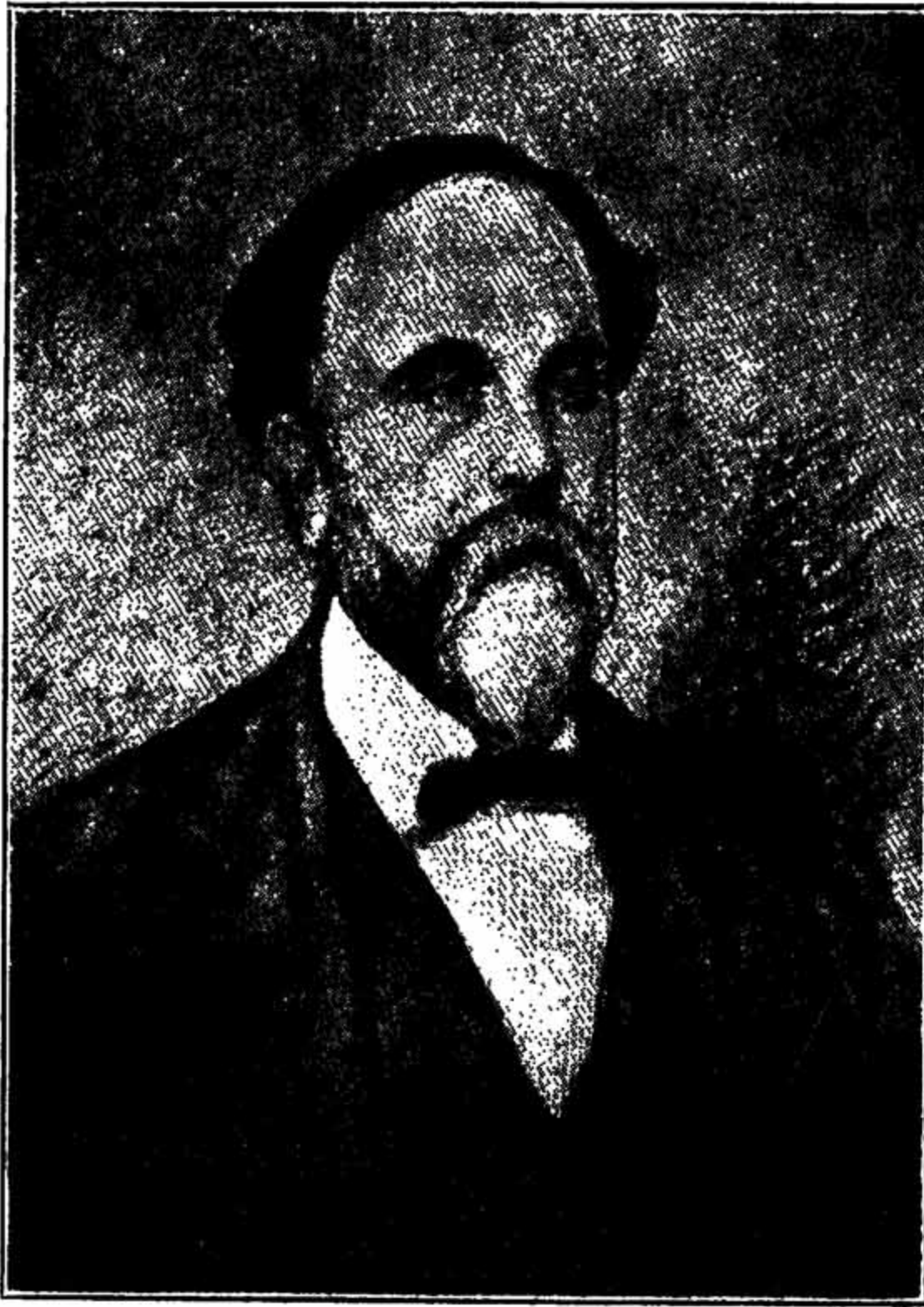
Νὰ γλυτώσουνε ἀπ' ὅλα μας τὰ πάθια,
Τὴν πικρὴ νὰ ξορκίσουμε κατάρρα
Τῆς ζωῆς καὶ νὰ μποῦμε μονομίας
Στ' ἄδυτα τῆς θεϊκῆς ἀνυπαρξίας.

ΚΑΡΔΑΚΙ

Τ' ἄγνωρα ρεποθέμελα τοῦ ἀρχαίου
Ναοῦ στὸ ἔρμος ἀκροθαλάσσιο πλάϊ
Χορταριασμένα κοιτώνται. Γελάει
Γύρου ὁμορφάδα κόσμου πάντα νέου.
Καὶ λέω ποῦ ἀκόμα ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ ὠραίου
Βουνοῦ στ' ἄσπρα ντυμένη ροβολάει
Ἡ ἀρχαία ζωὴ κι' ἀφτοῦ φεγγοβολάει
Λαμπρὸς ναὸς τεχνίτη Κερκυραίου.
Χρυσόνειρο, σὲ βλέπω, γιατί μ' ἔχει
Μαγέψει τὸ νερὸ στὴν κρύα βρύση,
Ποῦ μέσαθε ἀπὸ τ' ἅγιο χῶμα τρέχει.
Ἔτσι κάποιος θεὸς θὰ τῷχει ὀρίσει·
Κι' ὅποιος ξένος ἐκεῖ τὸ χεῖλι βρέχει
Στὰ γονικά του πλάϊ δὲ θὰ γυρίσῃ.

Ο ΜΑΒΙΛΗΣ

1) Εικόνα του Ε. Ίωαννίδη. 2) Με στολή Γαριβαλδινού.

EXCELSIOR !

Κρύο κρούσταλλο νερό τὰ ἡλιοφρυμένα
 Χείλια θ' ὀγράνη. Ἐβγενικὰ ἀνθρωπότη
 Θὰ τοὺς φιλέψη πλούσιο φαγοπότι,
 Κορμιά ἀπ' τὴν πλήθια χάρη ἀλαφρωμένα,
 Ἀγάλματα θεῶν ζωντανεμένα
 Θαῖγναντέψουν στὴ Νίμπρο ἐκεῖ τὴν πρώτη
 Τῆς λεφτεριάς ἀστραφτερὴ λαμπρότη,
 Τὰ στήθια θὰ χαροῦν τὰ πονεμένα.
 Καὶ ἀνηφοροῦν οἱ βλάμηδες λεβέντες
 Στ' ἀτέλειωτο φαράγγι ὅλο χαλίκι
 Μονοσκοῖνι μὲ γέλοια καὶ κουβέντες.
 Μὰ ἔχουν ποδάρια καὶ καρδιὲς τσελίκι.
 Μὰ τοὺς θεριέβει ἡ ἐλπίδα τοῦ θανάτου
 Μὲ τάγιασμένα διαφνοστέφανά του.

ΛΗΘΗ

Καλότυχοι οἱ νεκροὶ ποῦ λησμονᾶνε
 Τὴν πίκρια τῆς ζωῆς. Ὅντας βυθήση
 Ὁ ἥλιος καὶ τὸ σούρουπο ἀκλουθήση
 Μὴν τοὺς κλαῖς ὁ καὶνός σου ὅσος καὶ νᾶναι.
 Τέτοιαν ὥρα οἱ ψυχὲς διψοῦν καὶ πᾶνε
 Στῆς λησμονιάς τὴν κρουσταλλένια βρύση,
 Μὰ βοῦρκος τὸ νεράκι θὰ μαβρίση
 Ἄ στάξη γι' ἀφτὲς δάκρυ ὅθε ἀγαπᾶνε.
 Κι' ἂν πιοῦν θολὸ νερὸ ξαναθυμοῦνται,
 Διαβαίνοντας λειβάδια ἀπὸ ἀσφοδῆλι,
 Πόνους παλιούς ποῦ μέσα τους κοιμοῦνται.
 Ἄ δὲ μπορῆς παρὰ νὰ κλαῖς τὸ δεῖλι

Τοὺς ζωντανούς τὰ μάτια σου ἄς θρηνήσουν·
 Θέλουν, μὰ δὲ βολεῖ νὰ λησιονήσουν.

ΚΑΛΛΙΠΑΤΕΙΡΑ

« Ἀρχόντισσα Ροδίτισσα πῶς μπῆκες ;
 Γυναῖκες διώχνει μιὰ συνήθεια ἀρχαία
 Ἐδῶθε ». « Ἐχω ἓνα ἀνίψι, τὸν Εὐκλέα,
 Τρία ἀδέρφια γιὸ πατέρα Ὀλυμπιονίκες·
 Νὰ μὲ ἀφίσετε πρέπει, Ἑλλανοδίκες,
 Καὶ ἐγὼ νὰ καμαρώσω μὲς τὰ ὥραϊα
 Κορμιά, πού γιὰ τὸ ἀγρίλι τοῦ Ἡρακλέα
 Παλαίβουν, θιαμαστὲς ψυχὲς ἀντρίκιες.
 Μὲ τὲς ἄλλες γυναῖκες δὲν εἶμαι ὅμοια·
 Στὸν αἰῶνα τὸ σόϊ μου θὰ φαντάζῃ
 Μὲ τῆς ἀντριάς τὰ ἀμάραντα προνόμια.
 Μὲ μάλαμα γραμμένος τὸ δοξάζει
 Σὲ ἀστραφτερὸ κατεβατὸ μαρμάρου
 Ὑμνος χρυσὸς τοῦ ἀθάνατου Πινδάρου. »

ΜΟΥΧΡΩΜΑ

Φυσάει τ' ἀεράκι μὲ ἀνάλαφρη φόρα
 Καὶ τὲς τριανταφυλλιὲς ἀργὰ σαλέβει·
 Στὲς καρδιὲς καὶ στὴν πλάση βασιλέβει
 Ρόδινο σούρουπο, ὥρα μυροφόρα,
 Χρυσὴ θυμητικῶν ὀνείρων ὥρα
 Ποῦ ἡ ψυχὴ τὴ γαλήνη προμαντέβει,
 Τὴν αἰώνια γαλήνη, καὶ ἀγναντέβει
 Σὰ γιὰ στερνὴ φορὰ κάθε τῆς γνώρα

Ἀξέχαστη ξανθὸς κρινοτραχήλες
 Ἀγάπες, γαλανὰ βασιλεμένα
 Μάτια ὄγρὰ καὶ φιλιὰ καὶ ἀνατριχίλες
 Καὶ δάκρυα· πλάνα δῶρα ζηλεμένα
 Τῆς ζήσης ποῦ ἀχνοσβύεται καὶ τελειώνει
 Σὺν τὸ θαμπὸ γιουλί ποῦ ὀλοένα λύνει.

Β ΣΕΙΡΑ

(Τυπωμένα στὰ «ΓΡΑΜΜΑΤΑ» τῆς Ἀλεξάνδρειας,
 Αὐγουστος 1911 - Γενάρης 1912)

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Πέτα, Ἀγάπη, στὰ οὐράνια καὶ χαιρετά
 τὴ μάνα μου καὶ δείχ' τῆς-τὰ φτωχά μου
 Τοῦτα τραγούδια κ' ἔπειτα ἐδῶ χίμου
 βλογημένα, ἀπ' αὐτὴν ξανάφερέ τα·
 Μ' ἓνα χαμόγελό της, χρύσονέ τα,
 καὶ σὺν πετράδια ἀτόφωτα, σὺν ἄμμου
 χρυσοῦ κλονιά, χαρὲς καὶ βάσανά μου
 θὰ γυαλίσουν μὲς στ' ἄτεχνα σονέττα.
 Σὺν ἀλκυόνα, Ἀγάπη, μὲ φτεροῦγες
 ἀπλωμένες διαβαίνεις ἱριδένια
 κατὰστρωτες μὲ φῶς ἀνάερες ροῦγες.
 Στῆς ζωῆς τᾶγριο πέλαο νεραϊδένια
 χαρίζεις κελοσύνη, ὅθε φωλιάζεις,
 καὶ μ' ὄνειρα οὐρανοῦ τὸ ἀσπρογαλιάζεις.

ΑΜΙΛΗΤΑ

Ποτιάμι τρέχει ἡ Ἀγάπη καὶ ὅσο τρέχει
 πληθαίνει καὶ στ' ὀλόγλυκό της αἷμα
 δείχνει τῆς εὐτυχιάς τὸ οὐράνιο ψέμμα
 καὶ ὁ δρόμος της, θαρρεῖς, σωμὸ δὲν ἔχει.
 Μὰ μπροστά της χωρὶς νὰ τὸ παντέχνη
 τοῦ πόνου ἡ πικροθάλασσα στὸ βλέμμα
 ἀπλόνεται γεμάτη δάκρυα κ' αἷμα
 καὶ τὰ πάντα ρουφάει, τὰ πάντα βρέχει.
 Χρυσομάννα, ἐμαράθησαν τὰ φύλλα
 καὶ χειμῶνας πλακόνει· σὲ θωράω
 κατὰματα μὲ τρόμου ἀνατριχίλα.
 Καὶ σέναν' ἀλαφιάζεται τὸ πράο
 ἄρρωστο ἀνάβλεμμα σου, σὰ νὰ ἐρώτα·
 Θὰ χαροῦμε ἄλλην ἀνοιξὴ σὺν πρώτῃ ;

ΙΑΚΩΒΟΣ ΠΟΛΥΛΑΣ

Στὴν κορφὴ τῆς ζωῆς, ὅπου ροδίζει
 τῆς Λεωτεριάς ἀμόλευτος ἀγέρας
 καὶ σὺν ἦχος ἀθάνατης φλογέρας
 ἡ ποιήσι, ἀηδόνι θεῖο, κολοκαρδίζει,
 ἄσκαρες διαμαντένιο μετερίζι
 καὶ στὴ μέση, ὁμορφιάς θάμα καὶ τέρας,
 ναὸ τῆς Μεγαλόψυχης Μητέρας
 ἔστησες ποῦ σὺν ἥλιος πορφυρίζει.
 Ποτὲ στ' ἀραχνιασμένο βάραθρ', ὅπου,
 μὲς τῇ μοίγῃ καὶ μὲς τῇ φαρμακίλῃ,

ὀχιὲς κλωσσοῦν οἱ κάκητες τ' ἀθρώπου,
 ποτὲ δὲν ἐκατέβηκες κ' ἐκύλα
 ἡ φωνή σου βροντὴ κ' ἔκαιε-σὰ φλόγα
 τοὺς πονηροὺς—μὰ τοὺς καλοὺς εὐλόγα.

ΧΑΡΡΙΣ

Χερουβικῆς χαρᾶς χρυσὸς ἀθέρας
 Σὲ φλόγισε πατώντας τῆς Ἡλείου
 Τὸ χῶμα, σὰ στὴν πλατωσιὰ τοῦ ἀπείρου
 Νᾶστραφτε ἀπὸ τὸ-ἐν τούτῳ νίκα-ὁ αἰθέρας.
 Καὶ σὰ σὲ λάμψη παρουσίας δευτέρας
 Μ' ἀποκαλυπτικοῦ ἀγαλλίαση ὀνείρου
 Νᾶβλεπες στὸ βυθὸ τοῦ Παμπονήρου
 Νὰ γκρεμιστῇ ἡ Τουρκιά, τὸ ἀνίερο τέρας.
 Καὶ σὲ λόγου σου τότε ἔκαμες τάμα
 Νὰ φτάσης ὅπου αὐτὸς μόνος ξαμόνει
 Ποῦναι ποιητῆς καὶ μάρτυρας ἀντάμα.
 Τοῦ Ἀπόλλωνα ὄχι ἡ χάρη, ἡ δόξα μόνη
 Σοῦ λειπε τοῦ θανάτου—κ' ἔνα βόλι
 Σ' ἔστειλ' ἥρωα στὸ ἡλύσιο περιβόλι.

1897

ΝΙΚΟΣ ΚΟΓΕΒΙΝΑΣ

Κι ἂν εἶναι ἄλλη ζωὴ, θᾶναι γιὰ σένα
 Ὁ ἀθέρας τουτηνῆς· βιθειὰ γαλήνη
 Σιωπῆς παντοτεινῆς θὰ μεγαλύνῃ
 Τὰ πλήθια μίγνιαι σμίγοντάς τα σ' ἓνα
 Θεράπειο θεϊκό· τὴ μιὰ παρθένα
 Ποῦ ἐφίλησες κι ὁ πόθος σου τὴν κρίνει,
 Τὰ πέντε σας παιδιὰ πού, γῆϊνοι κρίνοι,
 Ἀνθοῦν κι ἄλλοιῶς σοῖ μοιάζει τὸ καθένα
 Πεντάμορφο, καὶ τᾶδολο τῆς Γνώσης
 Ἀνάμα καὶ τὴ φώτιση τοῦ ὥραιου
 Κι ὅσα δάκρυα φτωχῶν ἔχει στεγνώσης
 Καί, μὲ τὴ λάβρα τᾶξιου Κερκυραίου
 Γιὰ τοῦ νησιοῦ σου τὴν εὐδαιμονία,
 Γιὰ τὸ Γένος, τὴν ἔνθετη μανία.

ΑΛΚΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

(Τοῦ Πατέρα του)

Γιατί δὲν τὸν φαντάζεσαι ποῦ ἀνέβη
 νὰ ψάλῃ σ' ἄλλη γῇ μ' ἀγγέλου λύρα
 τὸ τραγούδι, τρισεύγενή σου κλήρα,
 ποῦ τ' ἄχτια κάθε ζήσης εἰρηνεύει ;
 Σ' ὅλο τ' ἄπειρο μ' ἄγρια βασιλεύει
 Μέδουσας κεφαλὴ πάνοπλη Μοῖρα·
 στῆς πίκρας τὴν πεντάμορφη πλημμύρα
 μόνῃ ἡ ὁμορφιά γιὰ λίγο ἀντιπαλαίβει.
 Καὶ-ὦ μυστήριον-καθὼς διαβαίνει ἀπ' ἄστρα
 σ' ἄστρα φῶς, ζέστα, δύναμη μαγνήτη,
 μὲς στὴ μενεξεδένια οὐράνια πάστρα,
 μὲ μάτια τῆς ψυχῆς, σ' ἄλλο πλανήτη
 νὰ κατεβαίνῃ φεγγοστάλαχτ' εἶδα
 (Γιατί τὸν κλαῖς ;) σὺν ἀρμονίας ἀχτίδα.

ANGELICA FARFALA

Στ' ἀκύμαντα τῆς θάλασσης ἀτλάζια
ἀκροπατώντας ἡ ψυχὴ, σὺ νᾶχῃ
μισοιπλωμένα τὰ φτερά, μονάχῃ
κινάει νὰ βρῇ στήν ἀπειρή, γαλάζια
μοναξιά, γιαιτρεμὸ γιὰ τὰ μυράζια
ποῦ τόσο τὴν παθιάζουν καί, σὺ λάχῃ
κι' ὅλα τ' ἀστραφτερὰ χρυσὰ τσαπράζια
τοῦ Ἥλιου, ὀρθοποδίζει ἐρωτεμένη
στῆς ἀσημοβολῆς τὸ μονοπάτι,
ποῦ ἴσια τὴ βγαίνει στ' ἄσπιλα τεμένη
τῆς ὁμορφιάς κ' ἐκεῖ, μὲ τὴν ἀπάτη
πῶς θὰ πορεύεται αἰώνια ἱεροδούλα
στ' ἅγιο φῶς καίεται σὰν πεταλουδούλα.

Γ. ΣΕΙΡΑ (*)

ΝΙΚΗ

Ἐβρέθηκ' ἓνα ἀτίμητο βλησίδι !
Τώρα ποῦ οἱ ἀρχαῖοι ξινάζηναν ἀγῶνες,
Ποῦ τῆς Πατρίδας δίνουν ζωογόνες
φλόγες ἀντριᾶς, πολεμικῆς μισίδι,
Τοῦ Γένους μας παμπάλαιο στολίδι,
Πῶλαμπε στοῦ Ἡρακλῆ τοὺς ἐλαιῶνες,
Ἐπειτ' ἀπὸ εἰκοστρεῖς καὶ πάλ' αἰῶνες
Ξαναστράφτουν οἱ Ὁδῆς τοῦ Βακχολίδι.
Σ' ἐμᾶς τὸν στέρνει τώρα ἡ Ἑλλάδα Μάννα
Θρίμβου ἀρραβῶνα στὴ μεγάλη Πάλη,
Καὶ τὸ Γένος μ' ἐλπίδες θρέφει μάννα
Ποῦ σ' ἅγιο Ἀγῶνα θὰ νικήσῃ πάλι.
Μάννα ! Τοὺς νέους σου ἦρωες νὰ ἐγκωμιάσῃ
Γεννηθῆτω ποιητὴς ποῦ νὰ τοῦ μοιάσῃ !

ΚΡΗΤΗ

Σειρήνι πρσινόχρυση μὲ μίτι
Σὰν τῆς ἀγάπης, μὲ λαχτάρας χεῖλι,
Ἀχτιδομάλλα, ὀρθοβύζα, μὲ χίλια
Μύρια καμάρια καὶ λέπια γεμάτη,
Τραγουδί τραγουδᾷς μέσ' στὴ ροδάτη
Καταχνιὰ τοῦ πελάου καὶ στὴν προσήλια
Τοῦ ἀγέρος πλατωσιὰ καὶ στὰ βασιλεία
Τῆς γῆς πνοὴ τὸ σέρνει μυρωδάτη
«Σὰν τὸ γάλα τῆς αἴγας Ἀμάλθειας,
Θρέφει θεοὺς καὶ τὸ φιλί μου ἐμένα»
Ἐλάτε νὰ χαρῆτε μέσ' στῆς θείας
Ἀγκαλιᾶς μου τὸ σφιγμένο ἐνωμένα,
Πρόσφυγες τῆς ζωῆς, δῶρα ἅγια τρία :
Θάνατο, ἀθανασία κ' ἐλευτερία».

(*) Τὰ δύο πρῶτα σονέτα, τὴ «Νίκη» καὶ τὴν «Κρήτη»
μᾶς τὰ δώκε ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς ποῦ τᾶς χερόγραφα, σταλ-
μένα ἀπὸ τὸ Μαβίλη. Δὲν ξέρουμε ἂν εἶναι ἀνέκδοτα ἢ ἂν
ἔχουν τυπωθεῖ πουθενά. Τὸ τρίτο, «Χωρὶς τίτλο», μᾶς τὸ
δωκε ὁ κ. Φῶτος Πολίτης. Τῷ χει, λέει, διαβάσει στὸ Λεύ-
κωμα μιᾶς Κορφιατοπούλας.

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

Ἀρρωστε, δές, λαμπρὰ σβύνει' ἡ μέρα
τριανταφυλλὶ προμήνημα τοῦ Χάρου.
Τόση γαλήνη στὰ γεμάτα χάρου,
Πιὰ μοῖρα σοῦ χαρίζ' ἀνοιχτοχέρα.
Καὶ στὸ ναό, ποῦ ἄσπρος φαντάζει πέρι
σὺ νῆγιναν κολόνες τοῦ μαρμαῖου
οἱ ἁρμονίες ἐνὸς ἵμνου τοῦ Πινδάρου
παίζοντας ξάφνου μὲς στὸν ἅγιο ἀγέρα,
ἔμπα, κοίμιου, κι ὁ ἕπνος θὰ σὲ γαίνει,
θὰ ὀνειρευτεῖς τὴν Ὀμορφιὰ τὴν ἴδια
ποῦ μὲ τὸ ἀρχαῖο τραγούδι θὰ γλυκάνει
τῆς καρδιᾶς σου τὰ θλιβερὰ ξεσκλίδια.
«Τὸν ποῦ ἀγαπᾷ ὁ Θεὸς πεθαίνει νέος.
Μὴν ξυπνᾷς, εἶμαι ὁ Θάνατος ὁ Ὠραῖος».

ΜΙΚΡΟ ΚΟΜΜΑΤΙ ΑΠΟ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ
ΜΑΒΙΛΛΗ ΣΤΟΝ ΠΑΛΑΜΑ

Κέρκυρα, 13 Αὐγούστου 1902

.....Ἡ ἰδέα (ὁ ἐπιστολογράφος ἐννοεῖ τὸ δημο-
τικισμὸν) ἀπαιτεῖ σήμερον μὲ τὸν ὕπουλο πόλεμον ποῦ
τῆς κάνουν ἀπὸ ὅλες τὰς μεριὰς καὶ μὲ κάθε λογῆς
ἔπλα τίμια καὶ ἄτιμα, ἀπαιτεῖ περισκεψὴν καὶ τέ-
χνην στρατηγικὴν βετεράνων. Τὸ κυριώτερον εἶναι
πάντα νὰ κυματίζῃ σὲ τόπον ὑψηλὸ καὶ περιζήτητο
ἢ σημαία μας ὅπου νὰ συγκεντρωθοῦν ὅσοι τὴν ἀ-
γαποῦν καὶ ὅσοι θὰ τὴν ἀγαπήσουν ὥς ποῦ νὰ τὴν
ἰδῇ καὶ τὸ παλληκάρι ποῦ θάρρη νὰ κάμῃ τὸ με-
γάλο τὸ θαῦμα μὲ τὴ μεγάλη του ρομφαία.

Εἰς τὴ «Neue Freie presse» τῆς 17 Αὐγούστου
ἔ. ν. ἐδημοσιεύθηκε εἰς τὴν ἐπιφυλλίδα τοῦ παραρ-
τήματος διατριβὴ περὶ Σολωμοῦ ἀπὸ τὸν φίλον μας
Κ. Θεοτόκην. Εἶναι τὸ σπουδαιότερον ἀπὸ ὅσα μπο-
ροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν ἓνα κοινὸν ποῦ τὸν Σολωμὸν
ἀκόμα δὲν τὸν γνωρίζει οὔτε κατ' ὄνομα. Θίγει καὶ
τὸ γλωσσικὸ ζήτημα, καὶ δὲν εἶναι δύσκολο οἱ τορ-
κουεμάδαί μας νὰ ρωνάξουν «προδοσία» καὶ ἱερο-
συλία.....

(*) Ὁ Μαβίλλης ἔχει μεταφράσει, σὲ πᾶν ἀπὸ πεντα-
κόσιους στίχους, τὸ ἐπικὸ ποίημα «Σαοῦλ» τοῦ μεγάλου
Ἀγγλοῦ ποιητῆ Robert Browning.

— Ὁ κοινοβουλευτικὸς λόγος του γιὰ τὸ Γλωσσικὸ
Ζήτημα δημοσιεύτηκε στὸν ἀριθ. 426 σελ. 153, τοῦ «Νου-
μά» (6 τοῦ Μάρτη 1911).

— Ὠραῖον ποίημα, ἀφιερωμένο στὸ Μαβίλη, δημοσίε-
ψε ὁ ποιητὴς Ἀγγελὸς Σικελιανὸς στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς
προπερασμένης Πέμτης.